

En kompis med vingar

Av

Seppo Myllylä

Det hade regnat på dagen och mammorna och papporna hämtade sina barn på förskolan. De hade fått veta att barnen hade varit inne på grund av det dåliga vädret. Timo hade som vanligt stora problem med att få plats med fötterna i stövlarna. Han hade fått med stor möda den första stöveln på sig och skulle trä på sig sin andra stövel också och då hände det som alltid hände. Timo tappade balansen, föll baklänges och landade på rumpan. Det var vad de andra barnen hade väntat på, de skrattade alla åt Timo. Lasse kunde som vanligt inte låta bli att kommentera det.

”Du är sex år och kan inte få stövlarna på, det där kunde jag när jag var tre år, visst gjorde jag det pappa?” sa han och tittade upp på sin pappa som nickade och log och som svarade sin son:

”Ja visst Lasse, du är så duktig och knyta dina egna skor kan du också.”

Lasse tittade högdraget på Timo som satt på golvet röd i ansiktet. Timo var arg och drog med en kraftansträngning på sig den andra stöveln. Mamma Sofia var röd i ansiktet hon också men inte av ilska utan hon var istället generad över sin klumpige son. Hon kände ändå ett stort behov av att försvara sin son. Hon sträckte på sig så att hon var rak i ryggen och sa:

”Ja, han kanske behöver större stövlar, de är nog för små.”

Det fick föräldrarna att nicka till och en del flinade, men ingen sa något. Timo och hans mamma hade en bit att gå till bilen på parkeringen. Mamma Sofia hade ännu en gång fått höra av fröken att Timo hade bara suttit för sig själv och inte brytt sig om de andra barnen.

”Varför leker du inte med de andra?” frågade hon sin son. ”Du vet ju att vi har pratat om att man inte kan få vänner om man inte bjuder på sig själv.”

”Dom är så tråkiga, de vill bara leka sina egna lekar. Inte mina.”

”Men om du leker deras lekar så kanske de vill leka dina lekar.”

”Ja med det har jag gjort, men då kommer Lasse och förstör och säger att jag inte får vara med och leka.”

Mamma Sofia lovade sig själv att i morgon så ska hon prata med fröknarna om Lasse. Fast det var inte första gången hon gjorde det. Hon kom ihåg den gången då Lasse hade kletat lera i ögonen på Timo som inte vågade gå till förskolan på ett bra tag efter det. Hon var fortfarande arg över hur hon och Timo hade blivit behandlad den dagen.

Timo hade ätit middag och var på väg till klätterställningen som inte var långt ifrån hans hem. Det var blött ute för det hade regnat. Han blåste på ett munspel som han hade fått i julklapp förra julen av sin pappa som bodde hos sin andra familj. Han saknade sin pappa som han fick träffa varannan helg.

Timo slutade blåsa på munspelet när han såg bort mot rivningshuset på andra sidan klätterställningen. Framsidan av huset var redan rivet och de gamla lägenheterna låg öppna för allas blickar. Smutsiga gula gamla tapet hängde halvt nedrivna och uppgivna på väggarna på det gamla trevåningshyreshuset. En unken doft av gammalt virke och dammig murbruk förflyttade sig genom luften till Timos näsa. Han kände lukten av något gammalt och förfallet. En stegen var lutat mot andra våningen.

Timo hade glömt att han inte fick gå till rivningshuset. Mamma hade blivit jättearg när han hade varit där senast och rivit sönder byxan på en rostig spik. Men stegen som lutade mot rivningshuset lockade honom för han ville prova hur det var att klättra på den. Det luktade mat från baracken bredvid. Han såg att byggjobbarna var inne i baracken, så han gick rakt mot stegen. Det var blött på stegen för det hade regnat. Timo stoppade munspelet i fickan och han började klättra. Han halkade på första stegen men han ville upp till andra våningen så han fortsatte. När han kom upp till andra våningen stod han fortfarande på stegen. Timo tittade bakåt, det var långt ner och han fick svindel och hans ben darrade. Han beslöt att genast gå nerför stegen. Plötsligt halkade han och föll. Det gick så snabbt att han först inte riktigt förstod vad som hade hänt. Men sedan kände han att det gjorde ont i ena benet och han tittade på det och såg att benet var vriden på ett onaturligt sätt bort från honom. Timo började gråta.

Inifrån baracken där byggarna åt hördes det buller när stolar flyttades. Dörren på baracken öppnades snabbt och slog i barackväggen med en smäll och svärande gubbar rusade fram till Timo. Den ena av byggarbetarna slog ut med armarna och sa: ”Jo då ser ni gubbar, jag sa ju att knatten skulle komma tillbaks å nu får vi skäll av morsan hans igen”, suckade han. Byggarna var snabba med att trösta Timo och ambulansen var snabbt på plats.

På lasarettet hade de gipsat hans brutna ben. Två månader hade gått sen dess och gipset hade tagits bort. Timo var hos pappa Bertil under helgen och de promenerade sakta på parken så att Timo inte ansträngde sig. Det var inte första gången de var i parken. När han hade benet gipsad brukade pappa rulla fram Timo med rullstolen.

Timo och hans pappa fortsatte att gå långsamt fram på parkvägen. Det hade varit ensamt för Timo när hans ben var gipsad. Först kom hans klass på besök med fröknarna från förskolan, men sedan hade de struntat i honom. Han var ledsen över det, men värst av allt var att mamma hade grälat på honom ofta för att han hade gått till byggplatsen fast han inte fick. Plötsligt hördes en fågel som pep kraftigt. De hittade fågeln på gräset bredvid en parkbänk.
”Vad är det med den pappa?” frågade Timo.
”Den verkar ha skadad sig på vingen”, svarade Bertil sin son.
”Pappa vi måste ta den till sjukhuset genast!”

De tog den skadade fågeln till en veterinär som rättade till den skadade vingen och lindade om den. Timo fick ta hand om fågeln. Och hans lycka lyste i ögonen som det bara kan när ett barn är sådär stormande glad där inga världsliga sorger tycktes finnas. Så lycklig var han.

Timo döpte fågeln till Bert efter farfar som dog helt nyligen. Timo sa att Bert och han kunde prata med varandra. Mamma och pappa skrattade åt det Först blev Timo ledsen

över att mamma och pappa inte trodde på honom, men sen struntade Timo åt det för han visste att Bert förstod honom. Sen kom då dagen då fågeln skulle släppas fri. Det bestämde mamma och pappa. De sa att den var född fri och måste få leva som en fri fågel. Timo grät när han såg den flyga bort, men han visste att det var rätt att släppa den fri. Det gick inte en dag som han saknade den.

En dag, då Timo var ensam, var han på väg till klätterställningen och på andra sidan klätterställningen, där det gamla rivna huset hade funnits, höll de på att bygga ett nytt hyreshus i tre våningar. Timo såg att de hade byggt trappan och han var nyfiken och ville gå och testa den. Han hade helt glömt bort att han inte fick gå dit. Just när Timo skulle kliva upp på trappan kom en fågel och flaxade vilt framför ansiktet på honom. Timo kände igen fågeln, det var Bert. Han förstod att fågeln ville varna honom och nu kom han ihåg vad som hände senast han var på byggplatsen. Han blev riktigt rädd. Han tittade efter fågeln som flög till klätterställningen och han sprang efter Bert.

Fågeln hade satt sig längst upp på klätterställningen. Han blev lycklig över att se honom igen och hoppades att den inte skulle flyga iväg när han klättrade upp. Fågeln var kvar och den hoppade upp på Timos huvud och flaxade med vingarna så ivrigt att Timo började skratta. Han skrattade och skrattade så mycket att byggarbetarna började skratta också. Och myrorna nedanför klätterställningen kunde inte hålla sig för skratt de heller och det var som om hela världen skrattade. Timo var lycklig.

Fågeln Bert blev Timos hemliga kompis och de träffades på klätterställningen men Timo saknade Bert på förskolan. Han ville inte alls gå dit utan han ville vara med Bert hela dagarna på klätterställningen. En dag sa han till fågeln:
”Jag önskar att du skulle följa med till skolan.”
Fågeln lade huvudet på sned och tittade på Timo med ögon som förstod.

Nästa dag var Timo på skolgården för sig själv som han brukade vara. Timo hade spelat boll med en ny pojke i klassen och då kom Lasse och stal bollen och nu spelade Lasse boll med den nye pojken. Timo var så arg att han hade lust att klå upp Lasse, men han vågade inte. Lasse var starkare än han. Plötsligt kände Timo att något flaxade till på kinden och Bert satte sig på hans axel:
”Nä men Bert!” ropade Timo glatt och skrattade.

Alla på gården hörde det och små som stora barn rusade fram och omringade Timo och Bert och alla skrattade och till och med Lasse gjorde det. Från den dagen var aldrig Timo ensam. Och fröknarna hade inga alls problem med att få barnen ut på skolgården när det regnade. För alla ville hälsa på Timos kompis Bert som väntade på en vinbärsbuske ute på skolgården på Timo och alla andra barn.